

A legkisebb mértékben sem lepett meg, nem háborított fel, nem kiáltottam skandalumot akkor, amikor elém került a hír: kizártak három MSZP-tagot, jelesen a párt Ésszerűség és Felelősség Platformjának Hajdú-Bihar megyei vezetőit. Sőt, vallom, hogy ez a kizárás olyan magától értetődő volt, mint az, hogy tavaszi szél vizet áraszt. Ugyan már, milyen pártkarrierre számíthatnak azok a romantikus, naiv, debreceni lelkek, akik az MSZP berkein belül az ésszerűség és a felelősség témakörében kutakodnak és tesznek fel tapintatlan kérdéseket? Örülhetnek, hogy megúszták szimpla kizárással, és nem megkövezés lett az osztályrészük. (Na persze nem az ideológiailag vállalhatatlan recski, hanem Carrarából importált EU-s kövekkel.) Méghogy ésszerűség! Méghogy felelősség! Szinte látom, amint Gyurcsányt kiveri a hideg e fogalmak pusztá felemlítése által is. Mert, hogy az ÁSZ erről papol reggeltől estig, az rendben van, mert azt el lehet intézni egy vállrándítással, és egyáltalán ki figyel az ÁSZ óbégatásaira, de hogy már párton belül is, a saját emberei ezzel jönnek, hátulról forgatják meg benne kést, na ez már több a soknál! Valójában Gyurcsányt kritizálják pusztán azért, hogy holmi ésszerűségekről és állítólagos felelősségekről beszélnek. Ki velük! És örüljenek, hogy csak ez, mert a drága papa, Apró Antal idejében nem vitték volna el ennyivel.

Ha van fogalom, amely összeegyeztethetetlen mindennel, ami az MSZP-t, és egzaltált elnökét, Gyurcsány Ferencet jellemzi, akkor az az ésszerűség és a felelősség. És bár e két el-várás tökéletesen inkongruens a magyar baloldal vezető pártjával, mégis érzek egy parányi különbséget közöttük: ésszerűség hébe-hóba, spontánul, véletlenül, figyelmetlenség folytán előfordulhat az MSZP vezette kormány rendeletei között, de felelősség még nyomokban sem. A város, sőt a megye határain túl is egyre szaglőbb pártbotrányt szőnyeg alá seperi - és nem tisztázni - próbálkozó debreceni MSZP-elnök "hitelvesztésről beszél", természetesen a Gyurcsányt kritizáló debreceni platformtagok hitelvesztéséről, és nem Gyurcsányéről. Naná, hogy nem arról. Nem evett ő kefét. Miközben mindezt olvasom, kezembe kerül egy New Yorkban megjelent Hannah Arendt írás 1972-ből, az a címe, hogy Hazugság a politikában. Hannah Arendt marxista volt, zsidó volt és Amerikában élt. Három kizáró ok, hogy ne állhasson érdeklődésem fókuszában, mégis ott áll. Nem tudom nem tisztelni, nem tudok nem figyelni rá, ugyanis ez a hölgy volt Martin Heidegger életének legnagyobb szerelme, egyben méltó szellemi társa. (1945 után Arendt kiállása mentette meg Heideggert a börtöntől - ne adj! Isten a még rosszabbtól -, ami a "náci háborús bűnösnek" kijárt akkoriban.) Ezek után hogy jöhetnék én ahhoz, hogy ne tiszteljem?

Tanulmánya a legkülönbélebb politikai hazugságok, megtévesztések, önámítások futóhomokjára építkező modern kor életveszélyesen ingatag mivoltát tárja fel. Már az elején leszögezi: "Az őszintétlenség gyakorlata a politikában a legmagasabb kormányzati szinten is elképesztő méretet öltött". Figyelmeztet rá, hogy a hazugság különösen eredményes taktika tud lenni a politikában, mivel "A hazugság sohasem keveredik ellentmondásba az ésszel, hiszen a dolgok valóban úgy is lehettek volna, amint a hazug állítja. Sőt, a hazugságok gyakran a valóságnál is meggyőzőbbek." Egyetlen szerencséje a világnak az, hogy senki, de senki - legyen bár a világ legnagyobb diktátora - nem hazudhat sokáig következetesen. Lebukik, csak hát az a kérdés, hogy mikor, és mennyi áldozat előzi meg bukását. Arendt szerint a mai politika nem más, mint egyfajta közönségszolgálat (public relations = PR), valójában image-teremtő társadalmi reklám, elhitelési akció, ahol kizárólag az eredmény a fontos, a valósághoz való viszony mellékes, sőt a politikusok "igyekeznek megszabadulni a tényektől, s bíznak abban, hogy a tények esetlegessége miatt sikerrel is járhatnak." Nem nemzetépítés ez, még csak nem is szellemi kreáció, hanem amorális szerencsejáték, amely vagy bejön, vagy nem jön be.

A Gyurcsány-huszárok a valóság kiiktatásának nagymesterei. A napokban a bukott egészségügyi miniszter, dr. Molnár cikket ritytyentett arról, ő egyetlen olyan esetről nem tud, hogy az ország központi ideggyógyintézetének, a lipótmezei szanatóriumnak megszüntetése okán bárki is hátrányosabb helyzetbe került volna, mint előtte volt. Még az orvosok is felháborodtak ekkora arcátlanság láttán. (Az ápolásból kiszorult, kukázóvá, hajléktalanná lett gyengeelméjűek tucatjai azért nem háborodtak fel, mert nem tudnak semmiről, nem értik mi történt.) A mai magyar politikai élet legfőbb PR-célpontja a két és félmillió nyugdíjas: aki számukra hihetőbben hazudik, az lesz a Jani még négy évig. El kell hitetni velük, hogy politikai ellenzék veszélyezteti a nyugdíjakat, amit viszont ők minden körülmények között garantálnak. Ha sikerül a beetetés - amely most is már teljes gőzzel folyik -, nyugodtan nézhetnek 2010 elé. Van viszont az Arendt tanulmányának egy érezhető gyengesége: immár 36 éve íródott, és ezalatt sokat változott a világ. Arendt ugyanis olyan koordinátarendszer mentén érvel, melyen ott a valóság és a hazugság, a hazug és a becsapott koordinátája, csak hogy ez ma már mintha torzítana. Arendt nem kellő mértékben számolt a világ romlásával, azzal, hogy milliós tömegek elvárják, követelik, honorálják a hazudozást! Mert számukra a pokol lenne a valósággal való szembesítés. És Gyurcsányék ezekre a milliókra alapozzák hazugság-kormányzatuk létét, jelenét és jövőjét. Ma már nem biztos, hogy a becsapott felháborodik, könnyen lehet, hogy hálás lesz a hazudozásért, mert ateista világunkban egyre többen gondolják úgy, "hogy egy tény minden kockázat nélkül kiiktatható a világból, ha elegenden vannak, akik hisznek a nemlétében."

Csak hogy a világ nem így működik. Hosszú távon egészen biztosan nem. Gyurcsány úgy kopik majd ki a magyar történelemből, mint valami rossz vicc, amelyre senki sem emlékszik már. Ő maga, a politikája, a kormánya a garancia erre, hogy ez így legyen. És az a tetteiből logikusan kikövetkeztethető tény, hogy ő, aki szociáldemokratának tartja magát - ellentétben velem, a nemzeti radikálissal -, nem képes okulni Hannah Arendt írásaiból. Pedig a bölcsesbből tanulni nem szégyen.

Amúgy, gratulálok a debreceni józanságnak, az Ésszerűség és Felelősség Platform vezetőinek. Talán egyszer majd az MSZP is el fog jutni a mentális fokra, hogy belássa: 2008-ban ez a kis csapat őrizte meg pártjuk becsületét abban a hazugságdzsungelben, amit Gyurcsány létrehozott, és amellyel manipulálja a nemzetet.

Szőcs Zoltán